

Arrest

nr. 178 530 van 28 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 25 november 2016 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 24 november 2016 tot teruggrijving, tot nietigverklaring van een visum en tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2016 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 november 2016 om 13.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat MAGUNDU MAKENGO, die loco advocaat H.-P. R. MUKENDI KABONGO KOKOLO verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster komt op 24 november 2016 met vlucht SN358 afkomstig uit Kinshasa aan op de luchthaven te Zaventem.

1.2. Eveneens op 24 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en

Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot nietigverklaring van het visum. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, werd

uw visum onderzocht. Nummer [...], afgegeven: 25.10.2016.

het visum is nietig verklaard

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

2. x het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart naar Parijs door te reizen voor toerisme. Zij beschikt over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis) en heeft geen enkele notie met betrekking tot bezienswaardigheden hetwelk een toeristisch motief in Frankrijk kunnen staven. Betrokkene zou in de luchthaven van Parijs opgewacht worden door vrienden. Omtrent deze vrienden kan zij verder niets preciseren; zij is niet in het bezit van contactgegevens (naam, adres, telefoonnummer) en zij is niet in het bezit van een uitnodiging. Zij is evenmin in het bezit van een hotelreservatie.”

De met de grenscontrole belaste overheden besluiten tot de terugnijving van verzoekster op grond van volgende motivering:

“Op 24 nov. 2016 om 09.05 uur, aan de grensdoorlaatpost, werd door ondergetekende, [...]

de heer / mevrouw :

naam [T. I.] voornaam [G.]

geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te Congo

houder van het document paspoort nummer [...]

afgegeven te [...] op : [...]

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Belgische Autoriteiten te Kinshasa R/FRA geldig van 11.01.2016 tot 31.12.2016

voor een duur van 35 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Kinshasa met SN358 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Betrokkene verklaart naar Parijs door te reizen voor toerisme. Zij beschikt over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis) en heeft geen enkele notie met betrekking tot bezienswaardigheden hetwelk een toeristisch motief in Frankrijk kunnen staven. Betrokkene zou in de luchthaven van Parijs opgewacht worden door vrienden. Omtrent deze vrienden kan zij verder niets preciseren; zij is niet in het bezit van contactgegevens (naam, adres, telefoonnummer) en zij is niet in het bezit van een uitnodiging. Zij is evenmin in het bezit van een hotelreservatie.”

Voormelde beslissingen gaan gepaard met een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegte plaats.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekster vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werden genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Wat de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats betreft, moet worden geduïd dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet, enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar verzoekster werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bijgevolg zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3.2. De Raad merkt verder op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze procedure immers voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van “een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel” die op korte termijn zal worden uitgevoerd. De Raad stelt vast dat de thans door verzoekster bestreden beslissing tot nietigverklaring van het visum – waarvan zij eveneens de schorsing bij hoogdringendheid vordert – geen verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel is zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet, zodat dient te worden besloten dat de ingestelde vordering eveneens onontvankelijk is in zoverre deze is gericht tegen deze beslissing.

4. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de beslissing tot teruggedrijving

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op

grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat artikel 5 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:

(a) indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter;

(b) indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;

(c) indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat, dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;

(d) in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;

(e) in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;

(f) in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.

2. Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen die tegen hem zijn ingebracht.

3. Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijld

voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.

4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat deze spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.

5. Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadeloosstelling."

De Raad merkt voorts op dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het ingeroepen risico heeft een individueel karakter indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674).

De Raad stelt vast dat verzoekster de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM in haar betoog ter ondersteuning van haar middel op het eerste gezicht voornamelijk betreft op de beslissing waarbij zij van haar vrijheid werd beroofd. Het is trouwens ook op dit gebied dat artikel 5 van het EVRM een bescherming voorziet. De Raad heeft echter geen rechtsmacht ten aanzien van de beslissing tot vasthouding, zodat hij zich niet kan uitspreken over de grieven die de vrijheidsberoving betreffen. De schending van artikel 5 van het EVRM kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ten aanzien van de bestreden teruggrijping en de schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden onderzocht in de mate dat deze betrokken wordt op de beslissing tot vasthouding.

Waar verzoekster verder nog op zeer algemene wijze betoogt dat de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, dient te worden geoordeeld dat het uitvaardigen van administratieve rechtshandelingen zoals de thans aangevochten teruggrijping, zelfs indien deze zou zijn behept met een onwettigheid, op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing lijkt uit te maken.

In casu beperkt verzoekster zich tot het eenvoudigweg ontkennen van de motieven van de bestreden beslissingen alsook tot de loutere en bijzonder vage bewering dat de teruggrijping een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster brengt echter geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat zij bij de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing zal worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Met haar vaag en louter affirmatief betoog slaagt verzoekster er op het eerste gezicht dan ook niet in om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij zal worden blootgesteld aan een situatie die strijdt met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in de huidige stand van het geding prima facie niet aangetoond.

Het eerste middel is niet ernstig.

4.3.2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 5 en 15 van het Schengenakkoord van 14 juni 1985, van artikel 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*. Tevens betoogt zij dat er sprake is van bevoegdheidsoverschrijding.

Verzoekster herhaalt dat zij in het bezit is van een geldig visum en uit haar betoog volgt dat zij van oordeel is dat zulks voldoende is om haar toegang tot het grondgebied te verschaffen en haar te laten doorreizen naar Frankrijk. Zij is van mening dat zij aan de wettelijke binnenkomstvoorwaarden heeft voldaan doordat zij een Schengenvisum heeft bekomen. Zij betoogt dat de Unierechtelijke bepalingen nergens voorzien dat bijkomende voorwaarden kunnen worden gesteld, met name het verduidelijken en staven van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van de artikelen 5 en 15 van het Schengenakkoord van 14 juni 1985 dient te worden vastgesteld dat uit de weergave door verzoekster van de betrokken artikelen blijkt dat zij doelt op de artikelen 5 en 15 van de overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985. Artikel 5 van deze overeenkomst werd echter ingetrokken door artikel 39.1 van de verordening nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore) en artikel 15 van deze overeenkomst werd ingetrokken door artikel 56.1 van de Visumcode, zodat verzoekster hier niet dienstig naar kan verwijzen.

Artikel 6.1 van de huidige Schengengrenscore - zoals dit is te vinden in verordening nr. 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen, waarbij de verordening nr. 562/2006 wordt ingetrokken - handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (25), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

Deze toegangsvoorwaarden zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft.

De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden;

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen;

b) indien de onderdaan van het derde land houder is van een visum als bedoeld in artikel 6, lid 1, onder b), behelzen de grondige controles bij binnenkomst ook de verificatie van de identiteit van de houder van het visum en van de echtheid van het visum, door middel van raadpleging van het visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 18 van Verordening (EG) nr. 767/2008;”.

Artikel 32 van de Visumcode bepaalt wanneer een visum kan worden geweigerd en luidt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

Deze bepaling doet echter geen afbreuk aan het feit dat het gegeven dat verzoekster over een visum beschikt niet impliceert dat zij zonder meer toegang kan krijgen tot het Schengengrondgebied. Artikel 30 van diezelfde Visumcode stelt uitdrukkelijk dat aan het bezit van een visum als zodanig niet automatisch een recht op binnenkomst kan worden ontleend.

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat verweerder verder toe om een aantal verificaties door te voeren. Zo voorziet artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Rekening houdende met de inhoud van voormelde wettelijke bepalingen toont verzoekster niet aan dat verweerder een bijkomende niet in de wet voorziene eis stelde.

Een vreemdeling kan aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontfangen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden. De stelling van verzoekster als zou het voldoende zijn dat zij in bezit was van een geldig paspoort en geldig visum, ontslaat haar niet van haar verantwoordelijkheid om bij binnenkomst op het Belgisch grondgebied in het kader van een toeristisch verblijf, het reisdoel en het toeristisch reismotief te kunnen staven en aannemelijk te maken.

Het feit dat verzoekster desgevallend de voorwaarden zou vervullen voor de toekenning van een visum en dat deze voorwaarden op de ambassade zouden zijn onderzocht, zoals verzoekster beweert, belet de grenscontrole-instanties niet om deze voorwaarden bij binnenkomst op het grondgebied (nogmaals) te verifiëren.

Een miskenning van enige Europeesrechtelijke regel, van de motiveringsplicht of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur of bevoegdheidsoverschrijding in hoofde van verweerder kan prima facie niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is niet ernstig.

4.3.2.3. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stipt aan dat de motivering lapidair, stereotiep, niet pertinent en ontoereikend is en dat er sprake is van een typemotivering die toepassing vindt in alle gevallen van personen die het Schengenvisum verkregen via België. Ook geeft zij aan dat een motivering in rechte ontbreekt. Zij geeft aan dat zij voor haar afreis niet werd verwittigd dat zij over stukken ter staving van haar reisdoel en de verblijfsomstandigheden diende te beschikken.

De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden terugnrijvingsmaatregel duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. Zo wordt in deze beslissing, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, geduïd dat verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Er wordt toegelicht dat verzoekster verklaart naar Parijs door te reizen voor toerisme, doch zij over geen enkel document (zoals folders, brochures, stadsplannetjes, een geboekte rondreis) beschikt en zij geen enkele notie heeft van de bezienswaardigheden die een toeristisch reismotief in Frankrijk kunnen staven. Er wordt vervolgens gemotiveerd dat verzoekster verklaart op de luchthaven van Parijs te worden opgewacht door vrienden, doch zij omtrent deze vrienden geen verdere precisering kan geven. Er wordt aangegeven dat zij niet in het bezit is van contactgegevens van haar vrienden, zoals een naam, adres of telefoonnummer, en zij ook niet in het bezit is van een uitnodiging. Ten slotte wordt

vastgesteld dat verzoekster evenmin in het bezit is van een hotelreservatie.

De Raad stelt aldus vast dat wordt geduid op basis van welke juridische grond de thans bestreden terugdrijvingsmaatregel is genomen. Ook de feitelijke overwegingen die hebben geleid tot het nemen van deze beslissing worden weergegeven. Prima facie kan verzoekster, gelet op voorziene motivering, bezwaarlijk stellen dat deze motivering stereotiep zou zijn of een typemotivering zou betreffen. De Raad stipt aan dat in onderhavig geval de beslissing wordt geïndividualiseerd, nu concreet wordt ingegaan op de omstandigheden van het specifieke geval en de door verzoekster afgelegde verklaringen ten overstaan van de grensinspectiediensten. Verzoekster is ook niet ernstig waar zij voorhoudt dat het een motivering is die toepassing vindt in alle gevallen van personen die via België een Schengenvisum hebben bekomen. Ten overvloede kan bovendien worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiep, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoekster slaagt er niet in om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat de voorziene motivering in rechte en in feite niet pertinent of ontoereikend zou zijn.

De motivering van de bestreden terugdrijvingsmaatregel is op het eerste zicht pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe om met kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt *prima facie* niet aangetoond.

In zoverre verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden terugdrijvingsmaatregel wordt het middel bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De zorgvuldigheid verplicht de overheid verder om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Verzoekster houdt voor dat zij door de luchthavenpolitie werd verhoord in het Nederlands, met name dat de vragen haar in het Nederlands zouden zijn gesteld. In het administratief dossier bevindt zich het politieverlag van 24 november 2016 dat werd opgemaakt door de Federale politie op de luchthaven van Zaventem. Daarin wordt vermeld dat verzoekster zich heeft uitgedrukt in het Frans. De verklaringen van verzoekster worden omstandig en uitgebreid weergegeven. De lezing ervan laat toe vast te stellen dat de ondervraging heeft plaats gehad in het Frans en dat betrokken partijen elkaar hebben begrepen, wat onmogelijk zou zijn mocht het gesprek enkel in het Nederlands plaats hebben gehad.

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekster de concrete vaststellingen van de bestreden terugdrijvingsmaatregel niet weerlegt.

Zij betwist niet dat zij bij aankomst in België, wat haar toeristisch reismotief betreft, geen stukken kon voorleggen ter staving hiervan en ook haar verklaringen op dit punt niet konden overtuigen waar zij geen enkele notie had van de bezienswaardigheden in Parijs. Zij betwist evenmin dat zij voorhiel op de luchthaven van Parijs te worden opgewacht door vrienden doch vervolgens geen enkele precisering kon geven hieromtrent en zij noch de namen van deze vrienden noch hun contactgegevens kon meedelen. Ten slotte wordt ook niet betwist dat zij, op het ogenblik dat zij werd tegengehouden, geen hotelreservatie kon voorleggen en aldus geen stukken voorlegde ter staving van haar verblijfsomstandigheden. Verzoekster brengt thans alsnog een bevestiging van hotelreservatie gedateerd op 25 november 2016 aan, doch een dergelijk stuk kon zij niet voorleggen bij de grenscontrole en voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen. Verweerder kon er derhalve geen rekening mee houden. Dit stuk is bijgevolg niet van aard afbreuk te kunnen doen aan de

motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden terugrijvingsmaatregel.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding. Op het eerste zicht toont verzoekster met haar uiteenzetting evenmin het kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling aan dat zij op het ogenblik dat zij verzocht werd om de vereiste verduidelijkingen te verschaffen en de nodige overtuigingsstukken voor te leggen van haar toeristisch reismotief en haar verblijfsomstandigheden niet bij machte was om dit te doen. De Raad acht het zo niet kennelijk onredelijk waar verweerder oordeelt dat er sprake is van een onduidelijk reismotief, waar verzoekster niet enkel geen enkel stuk ter staving van haar beweerde toeristische verblijf in Parijs, Frankrijk, kan voorleggen doch zij daarnaast ook geen enkele notie heeft van de bezienswaardigheden aldaar en daarenboven verklaart op de luchthaven in Parijs te worden opgewacht door vrienden doch vervolgens geen verduidelijking hieromtrent kan geven en zelfs de namen en contactgegevens van deze zogenaamde vrienden niet kan geven. Indien verzoekster daadwerkelijk afreist naar Frankrijk om Parijs te bezoeken, mag toch in redelijkheid van haar worden verwacht dat zij minstens enige kennis heeft van de bezienswaardigheden aldaar. Ook als zij aldaar daadwerkelijk heeft afgesproken met vrienden kan niet worden ingezien waarom zij hierover geen enkele verdere precisering kan geven en zelfs de namen van deze vrienden niet kan geven. Aldus, en nu zij geen hotelreservatie kon voorleggen, is het evenmin kennelijk onredelijk waar wordt geoordeeld dat de verblijfsomstandigheden onduidelijk zijn. In dit verband is het ook opmerkelijk dat verzoekster thans, in het kader van haar uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, plots aangeeft dat zij in Frankrijk op familiebezoek wenst te gaan om haar zieke zoon te bezoeken. Er blijkt niet dat zij een dergelijk betoog reeds eerder aanbracht. Dit betoog draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden reismotief, met name toerisme. Overtuigingsstukken van de aanwezigheid van een ziek familielid op het Schengengrondgebied liggen bovendien ook niet voor. Het besluit dat de motieven die verzoekster aanhaalt om de Schengenzone te betreden alsook de verblijfsomstandigheden hoogst onduidelijk zijn, is dan ook niet kennelijk onredelijk.

De Raad herhaalt verder dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar de voorwaarden die zij heeft moeten vervullen voor het verkrijgen van een visum. Het louter beschikken over een geldig visum verleent haar geen recht op toegang tot de Schengenzone. Overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling worden teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het voorgenomen verblijf. Er dient nog te worden aangestipt dat volgens de memorie van toelichting artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet toelaat om het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden van de vreemdeling na te gaan, *“aldus, wanneer er in dat verband twijfels bestaan, zal de vreemdeling die verklaart naar België te komen, bijvoorbeeld als zakenman of in het kader van een vriendenbezoek, het doel en de omstandigheden van zijn verblijf dienen te rechtvaardigen door het overleggen van relevante documenten, zoals private of professionele uitnodigingsbrieven of hotelbesprekingen”*.

Er wordt prima facie niet aangetoond dat verweerder niet met alle elementen die hem gekend waren voor het nemen van de bestreden terugrijvingsmaatregel rekening heeft gehouden. De feitelijkeheden die worden weergegeven in deze beslissing vinden steun in het administratief dossier. Enige kennelijk onredelijke beoordeling blijkt verder niet. Hieraan wordt ook geen afbreuk gedaan door het gestelde door verzoekster dat zij voorafgaandelijk niet werd verwittigd van het gegeven dat zij om daadwerkelijk toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied in staat diende te zijn om haar toeristisch verblijf en de verblijfsomstandigheden aannemelijk te maken. Niet alleen betreft het een loutere bewering, er dient ook te worden aangestipt dat het de eigen verantwoordelijkheid is van verzoekster om zich afdoende te informeren omtrent een voorgenomen vakantie naar een Schengenlidstaat.

Een ernstig middel ontleend aan de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het derde middel is niet ernstig.

4.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing

over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

I. CORNELIS